

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

IV. Quomodo post mortem Tiberii Cajus Agrippam Judaeorum Regem constituit, & Herodem perpetuo damnavit exilio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

gibus refertæ, brevi congregatæ sunt. Et qui propagato à majoribus errore, superstitioso Dæmonum cultu quasi vetusto quodam morbo constricti tenebantur, hi Christi virtute per prædicationem simul & miracula Discipulorum ipsius, tanquam à sævissimis Dominis liberati & gravissimis vinculis soluti, Deorum quidem turbam à Dæmonibus invecram respuebant, unum autem Deum esse omnium rerum opificem confitebantur. Quem quidem sacris veræ pietatis ritibus, per divinam modestamque religionem quam Servator noster in humanum genus invexerat, colebant. Cum ergo Dei gratia jam in reliquis quoque nationes sese diffunderet, primusque in urbe Palæstinæ Cæsarea Cornelius cum universa familia visione quadam divina Petrique ministerio fidem in Christum esset amplexus, & complures alii ex Gentilibus Antiochiæ idem fecissent, quibus dispersi in illa Stephani persecutione Discipuli Verbum Dei prædicaverant: florente tum & vigente Antiochenorum Ecclesia, in qua plurimi simul congregati aderant, tum ab Hierosolymis Prophetæ, quibuscum Paulus fuit & Barnabas, tum alii fratres numero haud pauci, Christianorum nomen ibi tunc primum tanquam ex ameno ac fecundo cespere exortum est. Sub id tempus Agabus quidem unus ex Prophetis qui illic aderant, famem futuram prædixit: Paulus verò & Barnabas Hierosolymam destinati sunt, ut fratrum penuriam suo ministerio sublevarent.

CAPUT IV.

Quomodo post mortem Tiberii Cajus Agrippam Iudaorum Regem constituit, & Herodem perpetuo exilio damnavit.

Ad hoc & proxime sequens cap. refer caput Niceph. 9. lib. 2.

INTEREA Tiberius cum duobus circiter ac viginti annis imperasset, extremum diem obiit. Cui succedens Cajus Judææ Regnum statim tradidit Agrippæ, Regemque illum tum in Philippi, tum in Lyfania tetrarchia constituit. Nec multo post Herodis quoque tetrarchiam eidem donavit, cum Herodem perpetuo exilio damnasset, una cum uxore ipsius Herodiade ob varia scelera debito supplicio affectum, ut testatur etiam Josephus. Hic est Herodes qui Servatoris nostri passioni interfuit,

A άλλωνος δίκην, μυριάνδρῳ καὶ παμπληθείς ἀθρόως ἐκκλησίαισιν ἐσηκίεσαν οἷτε ἐκ προγόνων διαδοχῆς καὶ τῆς ἀνεκαθεν πλάνης, παλαιᾷ νόσῳ δεισιδαιμονίας εἰδώλων τὰς Ἰουδαίας πεπεδημένοι, ὡς τῆς τῆς Χειρὸς ἐδωμέως διὰ τῆς τῆς Φοίτητῆς αὐτῆς διδασκαλίας τε ὁμῆς καὶ ὡς δὲ οὐλοῦσας, ὡς περ δεινῶν δεσποτῶν ἀπηλλαγμένοι, ἐργῶν τε χαλεπότητων λύσιν ἐν ἑαυτοῖς, πάσης μὲν δαιμονικῆς κατέπιπον πολυθείας· ἓνα ὃ μόνον εἶναι Θεὸν ὁμολόγησεν τὸν τῆς συμπάντων δημογόνον Ἰησοῦν τε αὐτὸν θεομοίς ἀληθῆς εὐσεβείας, δι' ἐνθὺς καὶ σώφρονος θεοσεβείας τὸ ὑπὸ θεοῦ τῆς ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων βίῳ καταστροφίης ἐγγεγραμμένον. ἀλλὰ γὰρ τὸ χαλεπὸς ἢ δὴ τῆς θείας καὶ Ἰησοῦ λαοῦ καὶ χειρὸς ἐθνη, καὶ πρῶτον μὲν καὶ τὴν τῶν παλαιπῶν καὶ σάραϊν Κορηθίης σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ δι' Ἰησοῦ φανείας θεοσεβείας ὑπερβίβας τε Πέτρος, τὴν εἰς τὸν Χειρὸν πίσει καὶ ἀδελφῶν πλείων τε καὶ ἄλλων ἐπ' Ἀλιόχειας ἑλλήνων, οἷς οἱ καὶ τὸν Ἰησοῦν Στεφάνου διωκτὸν διασπαρήνης ἐκινῶσαν ἀνθέσης ἀρετῆς καὶ πληθύνσης τῆς καὶ Ἀλιόχειαν ἐκκλησίας, ἐν ταύτῳ τε Ἰησοῦ ἀρετῶν πλείων ὅσων τῶν τε διὰ Γερροσολύμων παροφῶντων, καὶ σὺν αὐτοῖς Βαρνάβου καὶ Παύλου, ἐτέρετε πληθῆς ἐπὶ τέτοις ἀδελφῶν, ἢ χριστιανῶν παροσηγορία τότε πρῶτον αὐτοῖς ὡς περ ἀπὸ ἐυθαλῆς καὶ γονίμης γῆς ἀναδίδεται, καὶ Ἀγαθὸς μὲν εἰς τῶν σωόντων αὐτοῖς παροφῶντων, ὡς ἔμελλεν ἔσεσθαι μὲν παροφῶντων Παύλου καὶ Βαρνάβου, Ἰησοῦ ἀρετῶν τῶν ἀδελφῶν ὡς ἀπέμπον τὴν διακονίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Ὡς μὲν Τιβέριον Γαίῳ Ἰουδαίων βασιλείαν καθίσταναι ἀγέππων τὸν Ἡρώδην διὰ τὴν ζημιώσας φυγῆν.

D ΤΙΒΕΡΙΟΣ μὲν οὐκ ἀμφιτὰ δύο καὶ εἴκοσι βασιλεύσας ἔτη, τελευτᾷ μὲν ὃ τρίτον Γαίῳ τῆς ἡγεμονίας ἀδελφῶν, ἀντικα τῆς Ἰουδαίων δερχῆς Ἀγρίππας τὸ διάδημα περικτήσων, βασιλεῖα καταστήσας αὐτὸν τὸ τε Φιλίππου καὶ τῆς Λυσανίης τετραρχίας. ὡς αἰς μετ' ἑπολιτὸν χρόνον αὐτὸς καὶ τῆς Ἡρώδης τετραρχίαν ὡς ἀδιδῶσιν. αἰδῶ φυγῆ τὸν Ἡρώδην (ὡς δὲ ἰωὸ καὶ τὸ παθὸν ἔστω τῆς) σὺν καὶ τῆς γυναίκεσι Ἡρωδιάδι, πλείων ἕνεκα ζημιώσας αἰ-

C. CALIGULA.

Ἰωάν. μάρτυς Γώσηπος κ' τέτων κ' δ' ἡ τέτον Φίλων ἐγνωρίζετο, πλείστοις ἀνὴρ ἔμνον τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ κ' τῶν ἀπὸ τῆς ἐξωθεν ὀρωμένων παιδείας ἑπισημότατος. τὸ μὲν οὖν χρος ἀνεκαθεν ἐβραϊὸς ἦν. τῶν δ' ἐπ' Ἀλεξανδρείας ἐν τέλει διαφανῶν, ἐδενὸς χείρων. περὶ μὲν ἐν ταῖς θεαῖς κ' πάτραια μαθήματα, ὅσον τε κ' πηλίκον εἰσηνήκεται πόνον, ἐρῶ πασι δ' ἦλος κ' ἀεὶ τὰ φιλόσοφα κ' ἐλευθερία τῆς ἐξωθεν παιδείας οἷος πρὸς ἡν, ἐδεν δείλεγειν. ὅ τε κ' μάλιστ' ἀπὸ τῆς πλάτων' κ' πυθαγόρου. ἐζηλωκῶς ἀγαθῶν, διενεγκεῖν ἀπάντας τες καθ' ἑαυτὸν ἰσορεῖται.

A Hujus porro Imperatoris temporibus floruit Philo, vir a plurimis non modo nostrorum verum etiam Gentilium maximo in pretio habitus. Erat hic Hebraeus quidem origine, splendore generis ac dignitate nulli apud Alexandriam concedens. In divinis vero & patrii disciplinis quantoperè elaboraverit, res ipsa declarat. Ad hæc in Philosophia & humanioribus literis quantus fuerit, nihil attinet dicere: quippè cum in Platonica ac Pythagorica Philosophia quam præcipuè sectatus est, omnes sui temporis superasse memoretur.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ὡς Φίλων ὑπερ' Ἰσραηλίων πρεσβείαν ἰστέλλοτο πρὸς τ' αἰόν.

CAPUT V.

Quomodo Philo legationem pro Iudæis suscepit ad Cajum.

ΚΑὶ δὴ τὰ κ' Γάϊον ὄντα Ἰσραηλίτις συμβάντα πέντε βιβλίους ἀποδίδωσι, ὁμῆ τὴν Γαίῃ διεξιῶν φρενοβλαβείαν, ὡς Θεὸν ἑαυτὸν ἀναγορεύσαντα κ' μυρία ἀεὶ τὴν δεχθῆν ἐνυβρίσαντα. τὰς τε κατ' αὐτὸν Ἰσραηλίων ταλαιπωρίας, κ' μὲν αὐτὸς ὁ Φίλων στείλα μὲν ἐπὶ τ' Ῥωμαίων πόλεως ὑπερ τῶν κ' τῶν Ἀλεξανδρείαν ὁμοθετῶν ἐποίησατο πρεσβείαν ὅπως τε ἐπὶ τ' Γαίῃ κατασας ὑπερ τῶν πατρῶν νόμων, ἐδεν ἡ πλέον γέλωτα κ' διασευῶν ἀπηνέγκατο, μικρῶ δ' εἰν κ' τὸν ἀεὶ τῆς ζωῆς ἀνατλας κίνδυνον. μέμνηται ὅ κ' τέτων ὁ Γώσηπος ἐν ὀκτώκαιδεκάτω. τ' δεχαιολογίας, καὶ ἀλέξιν ταῦτα γράφων κ' δ' ἡ σάσεως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χρομένης Ἰσραηλίων τε τοῖς ἐνοικῆσι κ' ἑλλήνων, τρεῖς ἀφ' ἑκατέρας τ' σάσεως πρεσβυταὶ αἰρεθέντες, παρήσαν ὡς τὸν Γάϊον. κ' ἦν γ' τῶν Ἀλεξανδρείων πρεσβυτων εἰς Ἀπίων, ὅς πολλὰ εἰς τὰς Ἰσραηλίας ἐβλαστοφῆμυσεν, ἀλλὰ ἰελέγων, κ' ὡς τῶν Καίσαρος ἡμῶν ἀειρωθέν πάντων γουῶ ὅσοι τῆ Ῥωμαίων δεχθῆ ὑποτελεῖς εἰς, βωμῶς τῶ Γαίῳ κ' ναὸς ἰδρυμένων, ἰά τε ἀλλα ἐν πασῶν αὐτῶν ὡσπερ τες Θεὸς δεχομένων, μόνος τὸς δ' εἰ ἀδοξον ἡ γείδ' ἀνδρῶσι ἡμῶν, κ' ὅρκιον αὐτῶ τὸ ὄνομα ποιείας. πολλὰ ὅ κ' χαλεπὰ Ἀπίωντα εἰρηκῶτα, ὑφ' ὧν δεθῆναι ἡλπίζε τὸν Γάϊον κ' εἰκὸς ἦν, Φίλων ὁ πρεσβυτων τῶν Ἰσραηλίων τῆς πρεσβείας, ἀνῆε τὰ πάντα ἐνδοξος, Ἀλεξανδρε

Hic quot & quante calamitates imperante Cajo Judæis contigerint, quinque libris complexus est. In quibus tum insaniam Caji commemorat, qui se Deum ipse renuntiasset, & subditos infinitis contumeliis affecisset: tum miseras Judæorum sub illius imperio prosequitur, & quam ipse pro suis popularibus Alexandriæ degentibus in urbe Romæ obijt legationem: & quomodo cum apud Cajum pro patrii legibus & institutis disseruisset, nil præter risum & ludibrium retulit, parùmque abfuit quin capitis discrimen subiret. Cujus rei Josephus etiam mentionem facit in octavo decimo Antiquitatum libro scribens his verbis: Orta, inquit, Alexandriæ seditione inter Judæos qui illic habitabant & Græcos, terni ex utraque parte legati ad Cajum Imperatorem missi sunt. Unus ex legatis Alexandrinorum erat Apion quidam qui plurima adversus Judæos convicia fundere consueverat, tum alia eis objiciens, tum quod Catarris cultum aspernarentur. Nam cum omnes qui Romano imperio subditi erant, aras ac templa Cajo statuerent, profusque illi tanquam Deo honorem haberent, soli, ajebat, Judæi turpe existimant statuas illi dedicare ac per nomen ejus jurare. Hæc & alia gravissima Apion cum dixisset, quibus Cajum exasperatum iri sperabat, Philo princeps legationis Judæorum, vir undecunque clarissimus, Alexandri Alabarchæ frater, haud

